

VÍTR

Děšť nic, jen on. Zase tu je, svým chováním
překračuje všechny meze, nebohou trávou snad
ufénuje, přitom ni kapka.

A pokaždé ta samá písnička: bojínek luční vyšle
mravence, ten mi na prst přicapká, já s omluvou
pokrčím rameny.

No ne, vážně, zkuste se někdy domluvit s pánem
vzdušných zámků. Zkuste si tu jeho povětrnou
češtinu, kde všechny způsoby jeví se rozkazovací
a každé slovo vzpříčí se o patro jako nesklonné.

Nejkouzelnější je ovšem časování: takový vítr vás
drapne ve čtyři a vrátí ve tři. Prostě dělá, co umí.
Větrí.

Ale déšť nikde.